

Prædiken til 8. søndag efter trinitatis

Matt. 7, 22-29

Regn os til dit vennelag,
under vort det ringe tag
værdiges at træde!
Hør vor bøn, og hør vor sang!
Giv "Guds fred!" sin rette klang,
os vor Herres glæde. Amen

"Mange vil den dag sige til mig: Herre, Herre! Har vi ikke profeteret i dit navn, og har vi ikke uddrevet dæmoner i dit navn, og har vi ikke gjort mange mægtige gerninger i dit navn?" Det vil sige, har vi ikke handlet og levet sådan, som du har befalet os, i kærlighedens og godhedens og tilgivelsens navn? Og jo, det har vi sikkert – nogen gange – nogen af os måske endda mange gange, men en kærlighed, som tåler at blive nævnt i Jesu navn, nåede og når vi aldrig. For vores kærlighed er alt for ofte forkærlighed, forkærlighed for det, vi ønsker for os selv. Hensynet til vore egne ønsker for os selv slipper meget tit med ind i det, vi tænker og føler og gør, også når vi egentlig havde sat os for at ville gøre det for andre. Det er kun alt for sjældent, vi bliver offer for den tossegodhed, som glemmer hensynet til vores egen fordel. Sådan fortæller den russiske digter, Fjodor Dostojevskij, om en ung mand, som altid har

følt sig latterliggjort og udstødt af menneskers fællesskab. Han er nået til den opfattelse, at livet er værdiløst, og at alt er ligegyldigt. Han har længe haft en ladt pistol liggende klar, og en dag beslutter han, at det skal være slut og går hjemad med stormskridt. På vejen griber en lille pige fat i ham og græder og hikser frem: "Kom og hjælp, min mor er syg!" Men han river sig løs og stirrer rasende på hende, så hun bliver bange og standser op. Men derhjemme falder den unge mand i dybe tanker siddende med pistolen i hånden, for hvis det virkelig er sandt, at livet er værdiløst, og alt er ligegyldigt, hvorfor skærer det ham så i hjertet at tænke på den lille piges fortvivlelse? Eksisterer der da alligevel sådan noget som medfølelse – måske endda kærlighed?

Mens han grunder over dette, falder han i søvn og drømmer, at han er død og ligger i sin kiste, hvor tiden bliver uendelig lang. Da råber han i vrede og fortvivlelse: "Gud, hvis du alligevel er til, så tag mig et andet sted hen!" Og Gud får medlidenhed med hans vantro og fortvivlelse og fører ham til et land befolket af fuldstændig lykkelige mennesker, der intet mangler og intet misunder hinanden og deles om alt i broderskab og

Redaktion

Sognepræst
Margrethe Dahlerup Koch
Høbrovej 3
6980 Tim
mdk@km.dk

Sognepræst
Søren Jensen
Byløkken 27
8240 Risskov
sjen@km.dk

Søndagslæsning
udkommer hver uge på
www.grundtvig.dk
– hvor man også
kan tilmelde sig
elektronisk nyhedsbrev
om Søndagslæsning

Grundtvigsk Forum
Farvergade 27
1463 København K
Telefon 3373 2800
vartov@vartov.dk

kærlighed, og han ønsker kun at blive optaget i deres fællesskab. For at vinde deres gunst og give dem beviser på sit venskab begynder han derfor at give dem gode råd. Han viser dem, hvordan man kan tage hensyn til sin egen fordel og komme til at eje noget og blive rig, og hvordan man ikke altid behøver at fortælle hele sandheden, men også kan give plads til det, man ønsker for sig selv. Kort sagt: han lærer dem alle de kunststykker, vi andre mestrer alt for godt. Da menneskene i det land, han er kommet til, som udgangspunkt er fuldstændig tillidsfulde, tager de imod hans råd og følger dem, og der går ikke lang tid, før dette førhen så vidunderlige land med hensyn til misundelse, løgn og ufred fuldstændig ligner den verden, han kom fra. Han havde bildt sig selv ind, at han kom med venskab og havde sat sig for at tale til dem i godhedens og kærlighedens navn, men i virkeligheden havde han ikke bragt dem andet end det, han selv var fuld af: begærlighed, kold beregning og egoistisk hensyn til egen fordel.

Den dag vi står ansigt til ansigt med Gud, sådan som det beskrives hos evangelisten Matthæus, vil vi sikkert spørge som de mennesker, vi får beskrevet i teksten til denne søndag: Har vi ikke talt sandhed i Dit navn? Har vi ikke gjort gode gerninger i Dit navn? Det vil sige, har vi ikke talt og handlet i kærlighedens navn? Og da må svaret blive, at vi alt for ofte ikke bragte vore medmennesker andet end det, vi selv er fulde af: selvoptagethed, beregning, havepsyge og rethaveriskhed. For vi har forsøgt at bygge på os selv, og det som bor i os, og derpå kan vi ikke bygge et liv i sandhed og kærlighed. Den

godhed og kærlighed, som bor i os, kan aldrig blive et solidt fundament under et liv, som er retfærdigt i Guds øjne. Så længe vi forsøger at bygge på vores egen godhed, er det os, der bygger vort livs bygning på sand, og så længe er det os, Jesus taler om, når han fortæller om stormen og regnen, som skyller sandet bort under huset, så det må falde om.

Men vi kan bygge vort liv på Guds kærlighed til os, for den kærlighed er et fundament, som består imod alle storme, også tidens og dødens storm. For det er en kærlighed, som rækker ud over alle grænser, også tidens og dødens grænse, helt ind i den evige glæde foran Guds ansigt. Det er en kærlighed, som tilgiver, når vi har mest brug for det, og når vi bygger vort hus og vores tilværelse på den kærlighed, så hviler det på et fundament, som nok skal blive stående, også når himmel og jord og vort eget liv forgår.

Ja, og hvis det skulle ske for os – og det gør det ganske sikkert – at vi igen giver os til at bygge på det sand, som er vores egen evne og vilje til at gøre det gode, og vi giver os til at række vore medmennesker den egoisme og rethaveriskhed, vi selv er fulde af i stedet for at give dem den kærlighed, Gud har skænket os for intet, så står Guds løfter stadig fast som en urokkelig klippe. For Hans løfter om nåde og tilgivelse er en klippe, vi kan bygge på og leve på i tid og evighed.

Amen

Søren Matthiesen
Vindinge

Salmer:

403, 299, 332, 294, 710 v. 2, 3 og 7